Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

12 Zile

o inițiere secretă
în tărâmul tainic al zeilor

RADU CINAMAR

DAKSHA
aventura cunoașterii

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Redactor: Lidia Buțu
Coperta: Gabriela Popa
Consilier editorial: Sorin Hurmuz

Copyright © 2006 MISTERIUM PUBLICAȚII SRL - DAKSHA
Toate drepturile aparțin în exclusivitate editurii DAKSHA. Niciun fragment din această carte nu poate fi reprodus fără acordul scris al editurii.

Daksha
Contact & comenzi:
0726.334.721
OP 48 CP 104, sector 2, București
comenzi@edituradaksha.ro
www.edituradaksha.ro

ISBN 973-87659-4-3

Tiparul executat la S.C. Ganesha Publishing House Ltd. S.R.L., București
Tel: 021-423 20 58, tel/fax: 021-424 98 13, e-mail: contact@ganesa.ro, web: ganesa.ro

Cuprins

NOTA EDITORULUI 7

CUVÂNT ÎNAINTE 15

CAPITOLUL 1
OMUL UITAT DE TIMP 24

CAPITOLUL 2
CONEXIUNEA TIBETANĂ 90

CAPITOLUL 3
MACHANDI 143

CAPITOLUL 4
INIȚIEREA SECRETĂ 195

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

CAPITOLUL 1

OMUL UITAT DE TIMP

La câteva săptămâni după ce cartea *Viitor cu cap de mort* a fost publicată, am fost sunat de editorul meu într-o problemă mai puțin obișnuită. Convenisem cu el ca acest mod de contactare să fie folosit doar în situații de forță majoră. Dat fiind specificul elementelor pe care le-am prezentat în carte, era de așteptat să mă confrunt cu felurite tipuri de reacții din partea cititorilor sau ale anumitor organisme de stat, astfel încât l-am rugat pe editor să se ocupe el de „corespondență" și mie să-mi semnaleze doar situațiile cele mai importante. Nu bănuiam că acea discuție la telefon avea să dea o turnură pe cât de rapidă, pe atât de incredibilă vieții mele.

Puțin stânjenit, directorul editurii mi-a explicat că de mai multe zile primea în mod regulat apeluri pe mobilul său de la un bărbat care nu dorea altceva decât să mă contacteze personal într-o problemă foarte importantă.

– Nu mi-a oferit alte amănunte și nici nu a vrut să se prezinte, mi-a explicat editorul. L-am refuzat politicos de mai multe ori, sub diferite pretexte, pentru că omul se adresa într-un mod foarte manierat. În cele din urmă, am fost nevoit să retez ferm discuția, pentru că cereri de acest gen au fost cu zecile.

În acel caz lucrurile nu aveau totuși să se oprească atât de simplu. Editorul mi-a relatat că doar la două-trei zile după aceea a fost din nou sunat de persoana respectivă, al cărei ton de adresare era atunci mult mai ferm, dar totuși politicos. Se pare că impactul energetic al acelei discuții l-a impresionat pe editor cu mult mai mult decât în alte cazuri, pentru că începuse să se întrebe dacă nu ar fi oportun totuși să realizeze intermedierea dintre acea persoană și mine. Elementul decisiv care a contribuit la hotărârea lui a fost mențiunea specială pe care bărbatul a făcut-o în finalul cererii sale: el a spus că, de fapt, cel care solicita cu atâta insistență întâlnirea cu mine era un lama tibetan.

Auzind acest lucru, eu însumi am fost surprins și am devenit brusc atent. I-am pus câteva întrebări editorului cu privire la identitatea persoanei cu care a vorbit, dar mi-a răspuns că aceasta nu a vrut să dea niciun nume și niciun detaliu, explicând că situația era foarte specială. Tocmai de aceea, persoana respectivă a solicitat multă înțelegere, dar a accentuat încă o dată că este foarte important să ia legătura cu mine. În cele din urmă, editorul a acceptat să mă informeze în legătură cu această situație, fără totuși să promită că eu voi fi de acord cu întâlnirea.

– Mi-a lăsat un număr de mobil, în cazul în care vă veți hotărî să acceptați. Evident, din câte îmi dau seama este un număr de cartelă, deci nu ne poate furniza vreo informație utilă.

I-am mulțumit editorului, spunându-i că a procedat corect. Devenisem curios, deoarece situația mi se părea inedită. Nu mai cunoscusem până atunci un lama tibetan și cu atât mai mult mă întrebam ce anume l-ar fi interesat pe acesta în legătură cu mine.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Fără să mai aștept, impulsionat parcă de o forță nevăzută și simțind o ciudată emoție lăuntrică, am sunat de la un telefon public la numărul pe care mi-l notasem. După câteva apeluri mi-a răspuns o voce plăcută de bărbat, care avea un ușor accent ardelenesc. M-am recomandat și am precizat că sunt dispus să port o discuție, dacă mi se precizează mai întâi scopul ei.

– Ceea ce vă pot spune deocamdată este că nu vom vorbi la telefon, mi-a răspuns bărbatul. Am fost rugat, la rândul meu, să mediez o întâlnire cu dumneavoastră și vreau să insist în mod deosebit asupra caracterului ei secret.

– Mi s-a transmis că este vorba despre un lama tibetan care dorește să-mi vorbească, am cerut eu mai multe lămuriri.

– Este adevărat și dacă sunteți de acord, atunci vă pot indica chiar acum adresa, a evitat el în mod elegant orice alte explicații.

Am stabilit ca întâlnirea să aibă loc peste două zile. Mărturisesc că în acel interval de timp am devenit din ce în ce mai nerăbdător și interesat de motivul întrevederii. Aura de mister a personajului cu care am vorbit și care a evitat să se prezinte, importanța deosebită pe care acesta o acorda întâlnirii, faptul că urma să discut cu un lama tibetan fără să cunosc însă motivul discuției, toate acestea au creat în mine o stare de surescitare la fel ca cea pe care o trăiam atunci când urma să am o nouă întrevedere cu Cezar. Într-un fel, curiozitatea și nerăbdarea mea erau legitime; deși bănuiam că totul era corelat cu marea descoperire din Munții Bucegi*, totuși nu reușeam să-mi dau seama

*Vezi capitolul 5 din *Viitor cu cap de mort* de Radu Cinamar (nota ed.)

care ar fi putut fi conexiunea cu un lama tibetan.

Nedumerirea mea era alimentată și de faptul că Cezar nu îmi relatase despre nici un tibetan care să cunoască tunelul de legătură subpământeană către podișul Tibet. În prima parte a expediției, care a vizat înaintarea prin ramificația spre Egipt și apoi prin aceea spre Tibet, au fost descoperite lucruri incredibile pentru sistemul de credințe și valori al societății moderne (aspecte care, așa după cum am spus, nu-mi este îngăduit să le prezint deocamdată), dar nu au fost întâlnite ființe umane. Am aflat de la Cezar că în zona Tibetului, pornind din tunelul care conducea acolo, se forma o ramificație spre suprafață, care era însă complet blocată. Studiile topometrice au indicat faptul că acea ramificație se împărțea, la rândul ei, în două direcții: una către muntele Kailasa, unde exista o foarte veche lamaserie, iar a doua către capitala Lhasa, având probabil o legătură secretă cu palatul regal. Cealaltă mare ramificație, pornind de la tunelul principal spre Tibet, se orienta către podișul Gobi, însă expediția nu a înaintat la prima deplasare pe acea ramură.

Cu toate acestea, surpriza pe care urma să o trăiesc în cadrul întâlnirii a depășit cu mult chiar și cele mai fanteziste planuri ale mele. Pot afirma cu certitudine că acela a fost unul dintre momentele cruciale de la care existența mea a fost profund transformată. Evenimentele care s-au petrecut în următoarele zile au avut asupra mea efectul unei adevărate terapii de șoc, atât în plan ideologic, cât și în plan existențial.

Elinor

În după-amiaza celei de-a doua zi după ce am avut discuția la telefon, am mers la adresa care mi-a

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

fost indicată. Era o stradă retrasă, dintr-un cartier select al Bucureștiului. Casele cochete erau umbrite, de o parte și de alta a străzii, de copaci stufoși care își mișcau încet ramurile în liniștea suavă a acelei zile. Am găsit cu ușurință numărul care era indicat pe adresă; era o vilă cu un etaj, având un design ingenios, foarte modern. De altfel, am observat că fusese proaspăt renovată. Am sunat la interfon și mi s-a deschis aproape imediat. Puțin emoționat, am intrat într-o curte relativ mică, dar plină de verdeață, prin care treceau două alei pavate și atent îngrijite. Am urcat repede cele câteva scări de la intrare și am ajuns în dreptul ușii superbe din lemn sculptat, care atunci s-a deschis larg în fața mea.

În sfârșit eram întâmpinat de misteriosul personaj, pe care l-am recunoscut imediat după accentul lui specific. Am fost totuși destul de surprins să remarc faptul că bărbatul era foarte tânăr; nu cred să fi avut mai mult de 26-27 de ani. Blond, de înălțime mijlocie și zvelt, purta o cămașă de culoare grena cu revere și o pereche de pantaloni asortați. Figura lui calmă și zâmbitoare îmbia încredere și sinceritate, dar ochii lui ascundeau adâncimi nebănuite. În ciuda tinereții sale, impresia mea certă a fost aceea că omul exprima multă maturitate în gesturi și în gândire.

Politicos, el m-a invitat în living-room și s-a prezentat cu numele complet dar, pentru că întâlnirea a fost stabilită în termeni de confidențialitate, nu voi divulga numele real al persoanei. De altfel, intuind că voi scrie această carte, ea însăși mi-a sugerat să folosesc în ceea ce o privește pseudonimul Elinor.

– În cazul meu totuși problema numelui este relativă, mi-a spus el. E o „moștenire" de familie, care trebuie adaptată din când în când.

– Cum așa? mi-am exprimat eu nedumerirea. Nu înțeleg, îți schimbi numele?

– Sunt nevoit să adopt această tactică, pentru a nu avea probleme.

– Dar de ce? Sunt sincer uimit, am zis eu.

Așezat într-un fotoliu de piele, serveam din ceaiul oriental pe care Elinor mi l-a oferit într-o ceașcă de porțelan fin. Ambianța camerei era minunată, decorul fiind un amestec ingenios de antic și modern, care inducea un sentiment confortabil de relaxare și bună dispoziție. Tânărul îmi explicase că lama tibetan urma să sosească în curând, așa încât noi am legat repede o discuție firească, însă aceasta părea că se îndreaptă pe panta unor destăinuiri uluitoare.

– Știam că se va ajunge repede la acest punct al discuției, a spus Elinor. Totuși, în circumstanțele actuale m-am decis că este oportun să vă împărtășesc un secret teribil, pentru care unii chiar ar ucide. De altfel, acesta este motivul principal care mă determină să fiu extrem de precaut cu aceste informații. Știu însă că probitatea dumneavoastră nu poate fi pusă la îndoială și că bunele intenții pe care le manifestați sunt minunate.

L-am asigurat atunci pe Elinor de discreția mea desăvârșită și totodată l-am lăsat să înțeleagă faptul că sunt foarte interesat de ceea ce dorea să-mi povestească.

– Nu peste mult timp, a continuat el, voi fi nevoit să-mi schimb numele deoarece altfel aș atrage într-un mod nedorit atenția asupra mea. Motivul este acela că înfățișarea mea nu va mai corespunde, nici măcar în limite largi, cu vârsta mea reală.

Încă nu eram capabil să înțeleg esența problemei.

– Bine, dar eu personal nu văd nici o inadvertență!

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

am spus cu încredere. În definitiv arăți foarte bine pentru un tânăr care încă nu a împlinit treizeci de ani.

Elinor a tăcut un timp, privindu-mă cu seriozitate.

– Problema este că, în realitate, am șaizeci și doi de ani, a spus el cu mult calm. Deja mă confrunt cu anumite suspiciuni din partea unor persoane și nu vreau să le alimentez mai mult aceste bănuieli. Singura soluție este aceea de a-mi schimba complet identitatea și domiciliul pe teritoriul României. Probabil că voi fi nevoit să părăsesc și țara pentru o perioadă mai lungă de timp.

Am rămas siderat, privind în gol. Primul meu gând a fost acela că m-am lăsat amăgit de toana unui nebun și am pierdut astfel câteva ore din programul meu. Totuși, nu reușeam să identific motivele pentru care trebuia neapărat să cred aceasta. În definitiv, acel om mă tratase cu respect, fusese amabil și plin de bun simț cu mine; mai mult, locuința lui era o expresie elocventă a bunului gust arhitectonic și decorativ. În afară de faptul că, probabil, se credea nemuritor, nu aveam alte motive pentru a-l suspecta de nebunie.

– Vă înțeleg reacția emoțională interioară, a spus el cu un ton detașat. La urma urmei este oarecum firesc să manifestați cel puțin un sentiment de neîncredere față de ceea ce v-am destăinuit. Totuși, reflectând mai adânc, veți descoperi că nu este imposibil ca omul să trăiască mai mult decât media de vârstă actuală. De fapt, ar putea trăi perioade imense de timp în corpul lui fizic.

– Ce să înțeleg de aici? Că nu veți muri?

Am sesizat că trecusem în mod inconștient la modul politicos de adresare, după ce aflasem vârsta reală a celui din fața mea.

– Asta rămâne să descopăr, nu-i așa? Probabil că

va dura ceva timp până voi lua o decizie în acest sens, a spus Elinor cu o fină ironie. Totuși, intuiția și anumite cunoștințe ezoterice pe care le am mă determină să afirm că nu se poate rămâne în corpul fizic o perioadă nedeterminată de timp. Însă chiar și așa, viața fizică se poate prelungi mai multe mii de ani. Aceasta ne poate conferi posibilități extraordinare de evoluție.

Începeam să-mi revin din șocul surprizei și mi-am adus aminte de pulberea de aur monoatomic pe care Cezar o descoperise în recipientul în formă de amforă din Sala Proiecțiilor.* Nici până atunci nu aflasem ce reprezenta, de fapt, acea substanță; explicațiile pe care le primisem erau doar ipoteze și nimeni nu verificase dacă asimilarea ei în organismul uman producea o reîntinerire spectaculoasă a trupului, menținându-l în același timp la parametrii optimi de funcționare sute și chiar mii de ani. Nu știam dacă s-au efectuat cercetări în această direcție și nici unde a fost transportată pulberea cea prețioasă. De altfel, nici chiar Cezar nu mi-a precizat nimic despre aceasta atunci când m-am întâlnit cu el, după întoarcerea din Marea Expediție. La rândul meu, am evitat să aduc în discuție acel subiect deoarece intuiam că reprezintă un punct sensibil și în același timp un secret teribil.

Se pare însă că jocul sorții m-a favorizat, deoarece acum eram în situația de a afla lucruri extraordinare pe care, fără să le resping apriori, le încadram totuși în domeniul fantasticului. Dacă persoana din fața mea spunea adevărul, atunci aveam dovada vie a faptului că omul poate să nu îmbătrânească și chiar să-și prelungească viața în corpul fizic o perioadă imensă de timp. Așa cum era firesc într-o asemenea situație, am presupus că secretul pulberii de aur monoatomic

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

nu constituia proprietatea exclusivă a unei civilizații antice necunoscute și că Elinor fie avea relații cu totul speciale, fie făcea parte din prima elită a puterii mondiale. Deși mă îndoiam de acest ultim aspect, am menționat presupunearea mea.

– Știu că pulberea respectivă a constituit unul dintre punctele fierbinți ale descoperirii din Munții Bucegi, la care ați avut și dumneavoastră acces. Poate că veți fi surprins, dar cunosc multe detalii în această direcție; veți afla curând din ce cauză. Totuși, în ceea ce privește aspectul meu exterior și longevitatea de care mă bucur, acestea nu se datorează consumării pulberii de aur monoatomic. Vreau să spun că înfățișarea mea, în ciuda vârstei reale pe care o am, nu este un efect al folosirii pulberii de aur monoatomic, ci ea se datorează influenței unui dispozitiv care, după părerea mea, face și mai dificil de înțeles interacțiunea care există între om și energia timpului.

Simțeam cum mă cuprinde din nou un val de căldură care exprima stânjeneala, neîncrederea mea și chiar un fel de panică ce mă făcea să freamăt neliniștit în fotoliu. De fapt, cred că nu voiam să fiu ținta unei farse de prost gust, dar nici nu aveam suficiente argumente pentru a-mi susține această bănuială. Tulburat, am cerut o dovadă. Atunci, Elinor mi-a arătat zâmbind actul de indentitate și pașaportul său. În viața mea nu am examinat mai atent niște acte de identitate, dar cu toate acestea nu am putut să le găsesc nici un cusur. Nu exista nici o îndoială asupra chipului din fotografie, care-l reprezenta pe Elinor, iar anul nașterii era scris foarte clar: 1942. Chiar și în această situație, m-am gândit totuși că actele ar fi putut să fie false, însă mi-am dat seama că efortul pentru contrafacerea lor ar fi fost prea mare, iar

mobilul unei asemenea acțiuni ar fi rămas neclar. Dacă era într-adevăr ceea ce pretindea, atunci acel om avea tot interesul să dețină acte care să ateste faptul că vârsta lui era mult mai mică decât cea reală, pentru că în acest fel să existe o corelație cu înfățișarea lui exterioară. Intuind gândurile pe care le aveam, Elinor mi-a arătat atunci și certificatul lui de naștere, în original. Mi-a explicat că a anticipat reacțiile mele, pe care de altfel le considera firești în acea situație și tocmai de aceea pregătise actele personale pentru a mi le arăta.

Este totuși greu să vă descriu starea complexă pe care am simțit-o atunci, știind că mă aflu în fața unui om care nu îmbătrânește. Contradicția între realitatea pe care o aveam în fața ochilor și ideile preconcepute și adânc infiltrate în mintea mea, care îmi aduceau mereu aminte că ființa umană nu poate să trăiască timp de sute de ani și cu atât mai puțin timp de mii de ani, au creat o stare de confuzie din care aproape că nu mai știam cum să ies. Credeam că, după ceea ce văzusem în Sala Proiecțiilor, nu mai era nimic care să-mi provoace mirare sau stupefacție. Și totuși, într-un mod cât se poate de simplu și firesc, mă confruntam din nou cu un element bulversant, care sfida practic ideile științifice moderne și sistemul conceptual în care am fost educați. Sigur, aș fi putut să adopt în mod simplist politica struțului așa cum, din nefericire, procedează mulți oameni de știință moderni atunci când ceva le depășește capacitatea de înțelegere. Puteam să părăsesc imediat acea casă, dar experiența pe care o acumulasem până atunci în situații similare și intuiția profundă că omul din fața mea a spus adevărul m-au determinat să accept „provocarea".

Elinor a deschis peretele batant din sticlă al camerei, lăsând aerul răcoros al după-amiezii târzii să